

Ouvertura

Znám jeden zámek na Moravě, který mě fascinuje tím, že je živou ilustrací k biblickému příběhu o stavbě Babylonské věže. Začalo to tím, že Lichtensteinové začali ubourávat kus hradu (vlastního), aby měli kam tu velkolepost (tvrdili, že zámek bude větší a úžasnější, než ve stejné době vznikající Černínský palác, dnes Ministerstvo zahraničních věcí) vestavět. To, co následovalo, by mně mohlo připadat - kdybych do toho chtěl Stvořiteli kafrat - jako trest za Bílou horu. Podloží kopce nebylo schopné takovou zátěž vůbec unést, stejně jako ji nebyl schopen unést - přes všechny krádeže - lichtensteinský rozpočet. Zámek zůstal nedostavěn, šlechta v něm nikdy nebydlela. Dnes vypadá naprosto neuvěřitelně: monumentální torzo, bez smyslu a krásy, zblízka spíše velkolepě skličující, zdálky spíše ohyzdné (na obrázcích mi zámek připadal jako kasárna už dávno před tím, než jsem narukoval). Jako nejlepší pointa mi připadá, že se začátkem 19. století majitelé (jiná větev Lichtensteinů) vážně zaobírali myšlenkou, že zámek zbourají a zbytky kolem stojícího hradu si přestaví a upraví k pohodlnému užívání. Někdy zkrátka svět nekráčí od přežilého k lepšímu?

"*?premiér Špidla rezignoval,*" oznámil v sobotu můj kolega na mikrofon. Frenetický řev jak z rozprávěnek o Gottwaldovi se sice neozval (přestože pan prezident jistě demisi přijme), ale samozřejmě, že se našel rozumbrada, který se pustil do nadšeného potlesku. Bodejť by ne: Špidla je introvert, všichni mu nadávají, navíc se tak nějak blbě jmenuje a nemožně se oblíká (tomu nerozumím, ale přečetl jsem si to). Ten nový, to bude jiný sekáč. Nejen že se nezakecá (protože se ještě nikdy nepokusil cokoli významného sdělit), ale navíc je mladý, krásný a v čele průzkumů oblíbenosti. Co na tom, že jeden z premiérů je tak trochu donkichotský idealista a druhý profesionální pragmatik obklopený smečkou provařených rozkrádačů a bývalých bachařů. Někdy zkrátka svět nekráčí?

"*I cesta může být cíl,*" zpíval jsem v pátek jednu z nejzásadnějších Janotových písní. Chápejte: u ohně a Janotu - to se mi nikdy před tím nestalo. Kterému z premiérů by se jeho teze asi víc líbila? (Připomínám, že jeden z otců světové sociální demokracie - omluvte, prosím, mou víc než chabou paměť na jména - měl v podstatě totožné krédo: "*Cíl je ničím, cesta vším*"

Vymezoval se tím se svou reformní strategií vůči revoluci žádajícím bolševikům.) A mohl by si ji pobrukovat Lichtenstein sčítající prostavěné kopy zlatek a dumající, zda zbořit či nezbořit? Miluju průsečíky!

Jak jsem dýcháňkoval

Průsečíky určují tuto rovinu: tzv. Vysoký zámek v Plumlově tvoří jednu stranu nádvoří, na kterém se uplynulý víkend odehrával festival Plumlovský dýchánek. Poznámku o demisi pronesl můj spoluspíkr Tomáš Zeno Václavík na okraj veselé skeče, kterou si připravil s písničkářem Petrem Sedláčkem. A vše od Janoty po Semtex dokázala ve velmi dobré kvalitě zahrát v noci (možná to už spíš byla sobota) na zmíněném hradním nádvoří partička, jejíž podstatnou část tvořili členové kapely Vnitřní světlo, kterou jsem si tímto velmi oblíbil. Ale možná čekáte, kdy se konečně začne mluvit o účinkujících. Začne, s tou výhradou, že konferenciér není schopen pochyťat všechny tóny, které zaznějí. Přesto jsem si jist, že trojice, kterou gradoval sobotní koncert (na Plumlově se trochu zvláštně hraje i v neděli) zahrála tak, jak se čekalo - tedy skvěle. Mluvím o **Žamboších**, Ivo **Cicvárkovi** s "**Půlokem**" (tedy Petrou Klementovou) a **Mošnách**. Možná menší očekávání a o to větší překvapení byla spjata s rovněž výbornými kapelami

Onen svět

a

Taliesyn

. Potěšily i písničkářky - každá tak jiná -

Janka Kúdelová

a

Tereza Terčová

nebo kapely

Drive

,

Lidée Noire

nebo

Vespol

. Neděle byla na dramaturgické bonbónky i diváky chudší, takže jsem se shodl se všemi, se kterými jsem diskutoval: hvězdou dne byly čtyři dívky z Brna a klavír, aneb Na chvíli motýli. Písničkář se zvláštní přezdívkou

Joseman

(čti jak píšeš) z Tišnova ve mně vzbudil chuť někdy si ho poslechnout v klidu?

Plumlovský dýchánek má kromě hudebního pódia i scénu divadelní (na zámku), dále pódium pro šermíře a další radovánky: výuku břišních tanců, přednášku o čajových obřadech atp. Festival pořádá Hnutí Brontosaurus (tedy jeden jeho základní článek) a pokud jsem byl správně informován, i letos má jít jeho výtěžek na opravy nešťastného zámku (i když se o tom na rozdíl od loňska v podstatě nemluvílo). Akce je to taková mírně chaotická a jak jsem mohl nahlédnout pod pokličku, nepostrádá jisté vnitřní pnutí. Tak přeji hlavně dramaturgyni Petře Kuchtové, ať neutone v problémech a ať se jí příští rok zadaří, ať jí neprší (letos trošičku) a přijdou jí lidi (letos to nebylo moc slavné).

Mezi živly

jsem se ocitl na závěr Country fontány: fontána tančila (mimo jiné) na hudbu New Grass Revival (tak to máme už druhý živel?) tak snaživě, že poprskala lavice, na kterých jsem chvíli před tím seděl, pak ji vystřídal oheň ze stroje (tedy kdo tuhle složeninu vymyslel?) a do toho všeho lilo a lilo. Naštěstí jen v samém závěru: pouze *Zůstali jsme doma* si nestříhli *Spokojenou společnost*, na které se už dohodli, a předchozí

Samsonova

cynická novinka (trochu v duchu jeho ateistické koledy

Ježíšek

) malinko zanikala v přivalech deště. Horší bylo, že to byla jedna z pouhých dvou novinek (druhá byly již řádně vychválené

Janouškovy

Ovce na ledovce

). No, když jsem začal tak pěkně odzadu, tak už to tak nechám: ze všech vystoupení, na kterých jsem kdy slyšel

Nezmary

s

Mikim Ryvolou

, byly jihočeští bardi tentokrát nejvíc za doprovodné kombo. Tuším, že tři vlastní kousky a pak už neobvykle dlouhá Mikiho show. Nečekané, zajímavé. Zato jsem od Nezmarů dostal singl k cédéčku, které vyjde na podzim. Vzhledem k obvykle značnému zpoždění mých recenzí za vydáním desky jsem se rozhodl udělat to jednou opačně: zrecenzuji tři písničky (právě tolik jich singl obsahuje) dříve než řádné CD vyjde. Berte to jako veřejný příslib a kdyby mi to dlouho trvalo, tak mě napomeňte.

Petr Kocman

je ve svých 28 letech neuvěřitelně zkušený profík, skvěle zpívá, jeho countryový až countryrockový band šlape - snad jen trochu nějaké jiskry zevnitř se mu ještě musí dostat. Ale stejně se poslouchal moc pěkně. Potkat

Spirituál

kvintet

kdekoli na festivalu (ano, Country fontána se letos už definitivně označovala za festival) je samo o sobě zážitek a vážím si toho. Je pravda, že SK byli z prostředí Křížíkovy fontány poněkud nesví a zřetelně se těšili na prázdniny, které jim s posledním tónem nastaly.

Pavčina Jíšová & CS Band

- možná vrchol akce. Pořád si nejsem jist, jestli se úplně obecně ví, že na poli obecné akustické muziky se pohybuje nový gigant: písničky, sólový projev, sbory, instrumentální výkony - všechno na nejvyšší úrovni.

Pavel Bobek

si na Fontánu pozval kompletní kapelu, ale nebylo mu to příliš platné: zdá se, že Mistr čas zaútočil na hlasivky Mistra Bobka s krutou intenzitou. Neříká se mi to snadno, protože se jedná o jednoho z hrdinů mého mládí, ale přes různé finty, jak se nezpěvácky vylhat z obtížných pasáží, Pavel Bobek velmi často neintonoval. No a pana

Jiřího Suchého

na začátku jsem nestihl. Mrzí mě to.

Když byl Šemík hříbě

Potěšilo mně pozvání na křest desky mé poslední kapely (tedy latest, ale obávám se, že už i last). Aspoň to původní pozvání, které bylo o tom, zazpívat si s **Pětníkem** moji oblíbenou kůsovku *Mou zprávu dejte lidem*.

Tu mám hrozně rád, ačkoli nevím, jestli bych vyargumentoval proč. Když mi den předem zavolal Dan Pikálek, že by potřebovali, abych jim křest i odmluvil, protože jistý spíkr, držitel významných cen za hovoření do mikrofonu, jim na poslední chvíli odmítl, tak mně zatrnulo. No, ale odmítněte své latest kapele: nakonec jsem si udělal komplexní zážitek. Desku recenzovat nebudu, ale je moc povedená: vyzkoušejte, uvidíte?

Byl jsem na jednom z pravidelných koncertů **Reliéfu** v Malostranské besedě. Reliéf jsem mezitím slyšel na Jamboree, takže o nich se příliš šířit nechci: prostě vydařený bluegrass svého druhu; když jsou všichni dostatečně rozezpívání, tak jsou acapellovky lahůdkové. Ale zajímavý byl host. Nevím, jestli nečekáte nějaké neotřelé jméno: hostem byl

Wabi Daněk

. Tvářil se bez Miloše Dvořáčka bezradně, ale přitom mu to jen prospělo: bez rutiny, opravdu jsme měli pocit, že se účastníme něčeho, co na místě vzniká a ne 158. reprízy zájezdového pořadu. Myslím, že můj největší zážitek s Wabi Daňkem zhruba od roku 1986. Až bude někde jen tak zlehka hostovat, okamžitě na něj.

Poprvé jsem viděl, jak vypadá bezpřívlastkový Slunovrat na pardubickém koupališti. K účasti mně přiměl **Vlasta Redl** a jeho hosté: **Slávek Janoušek** (toho jsem ale nestihl, protože jsem věřil fámě, že koupaliště je blízko pardubického hradu),

Jan Vančura

(ten hlas už tam taky není, ale pohodička?),

Šany

(čím dál šikovnější, ale čekám, že mě přesvědčí o svých sólových ambicích). Ale to hlavní byl samozřejmě Vlasta s kapelou, která se toho večera jmenovala tuším

Mendělejevova

čokoládová

tabulka

. Velká radost, jako obvykle, ale opravdu jsem si to začal užívat, teprve když jsem se nastěhoval před reprobednu. Šetřil Míra Hron ouška diváků přespříliš, nebo jsem za ta léta ve folkovém šoubyznysu nahluchlejší než je v kraji zvykem?